

I ANLEDNING HUNDREÅRSMARKERINGEN AV 'ABDU'L-BAHÁS BORTGANG

En hyllest fra Det Universelle Rettferdighetens Hus

Det er nå gått et århundre etter at 'Abdu'l-Bahás noble ånd steg opp til sitt evige hjem. Hans fødsel skjedde samtidig med det første gry av troens heltetid, og hans bortgang markerte at solen gikk ned over dens siste epoke. Man kunne ikke forestille seg noen klarere demonstrasjon av hvordan han legemliggjorde enhetens krefter, enn synet av hans gravferd, der en veldig folkemengde av sørgende fra enhver trosretning i dette land kom sammen for å sørge over sitt felles tap. Så mange av vennene som i hans dager sluttet seg til troen, tilegnet seg ånden i den guddommelige lære ved ganske enkelt å iaktta ham. Om vi ønsker å innrette livet etter denne samme ånd, ser vi i dag fortsatt hen til det eksempel som Mesteren etterlot seg, han som i ord og gjerning gjenspeilet glansen av det lys som skinte fra Bahá'u'lláhs åpenbaring.

I enhver henseende er hans eksempel sentralt for identiteten som bahá'í. Enhver bahá'í kan vende seg til ham for bedre å forstå hvordan man sprer troens lys, og for å finne en modell å følge mens vi søker å vekke åndelige fornemmelser hos dem vi møter. Hans eget råd var at underviseren må være «helt oppflammet» slik at hans ytring kan «ha virkning», og at han likevel «setter seg selv fullstendig til side og glemmer seg selv», slik at «han kan undervise gjennom melodiene fra skaren i det høye». Dette rådet ble levende virkeliggjort i beretninger uten tall om sjeler som ble forvandlet ved å være i 'Abdu'l-Bahás selskap. Talløse er anledningene til å ta lærdom av hvordan han la de guddommelige forordninger frem for personer av alle slag idet han hele tiden utvidet enhetens sirkel uten hensyn til ulikheter i utseende, språk, skikker eller tro. Hans altomsluttende kjærlighet ga opphav til et samfunn som, selv på den tiden, med rette kunne hevde å være et tverrsnitt av det øvrige samfunn. Hans kjærlighet var gjenopplivende, ga næring og inspirerte. Den fordrev fremmedhet og ønsket alle velkommen til Herrens taffel. Enhver samfunnsbyggende innsats som gjøres i dag, enhver undervisningsaktivitet og ethvert oppsøkende fremstøt, bærer i seg håpet om at vi ved egne bestrebelser kan formidle et tegn på den samme kjærlighet som han overøste enhver sjel med. Slike bestrebelser er den beste hyllest som kan gis ham, ved dette hundreårsminne og på hver dag som følger.

Vi takker Bahá'u'lláh for at han i sin lære har gitt verden en norm for renhet, hengivenhet og rakryggethet som sjeler alltid kan etterstrebe, men også for at han i Mesterens skikkelse har gitt den et lytefritt eksempel på hvordan livet kan leves etter denne normen. Samtidig som menneskeheten hjemsesøkes av krise etter krise, har Det største navns samfunn, som ikke kan unngå å bli utsatt for slike omveltninger, det privilegium å ha 'Abdu'l-Bahás modell foran seg. Hverken farer eller hindringer pleide å forhindre ham fra å utføre sin oppgave, det være seg å imøtekomme stundens krav eller å gjøre forberedelser for fremtiden. Hverken fiendskap eller verdens begivenheter pleide å avlede ham fra hans kurs. Full av sinnsro, tillit og besluttsomhet lot han seg ikke foruroliges av tilbakeslag, idet han på Guds sti ønsket vanskeligheter og motgang velkommen. Hvor nådeløse var vel ikke angrepene på ham! Hvor beklagelige var vel ikke de byrder han måtte bære! Vi minnes vitnesbyrdet gitt av hans fremstående søster, Det største hellige blad, om at man «i nattens mørke, fra brystets dypeste grunn, kunne høre hans brennende veklager, og når det grydde av

dag, pleide hans bønners vidunderlige musikk å stige opp til innvånerne av riket i det høye».

Tidens gang har ikke svekket den ærefrykt vi føler når vi betrakter «en som ved sin rolle og karakter har en unik funksjon, ikke bare i Bahá'u'lláhs religionsordning, men på hele det religionshistoriske felt».

Han blir og bør for alltid bli betraktet først og fremst som midtpunktet og aksen i Bahá'u'lláhs uforlignelige og altomsluttende Pakt, som hans mest opphøyede verk, det plettfriske speil for hans lys, det fullkomne forbilde på hans lære, den ufeilbarlige fortolker av hans ord, legemliggjørelsen av ethvert bahá'í-ideal, inkarnasjonen av enhver bahá'í-dyd, Den mektigste gren sprunget ut fra Den urgamle rot, Guds lovs tjener, det vesen «som alle navn kretser om», den drivende kraft for menneskehetens enhet, den største freds banner, månen som kretser om denne aller helligste religionsordnings sol. Dette er benevelser og titler som ligger i og finner sitt sanneste, høyeste og fagreste uttrykk i det magiske navnet 'Abdu'l-Bahá. Over og hinsides disse betegnelsene er han «Guds mysterium» – et uttrykk Bahá'u'lláh selv har valgt å betegne ham med. Mens dette på ingen måte gir oss rett til å tillegge ham profetskapets stadi, så antyder det hvordan de motstridende egenskapene ved en menneskelig natur og overmenneskelig kunnskap og fullkommenhet er ført sammen og brakt i full harmoni i 'Abdu'l-Bahás person.

Kjæreste medarbeidere! Vi kalte dere hit ikke for bare å hedre 'Abdu'l-Bahás minne og for å minnes hans prøvelser og seire, men også for at dere og de samfunn dere representerer, sammen med oss vier dere til oppriktig å tjene den Sak som han viet selve sin eksistens. For å oppfylle den hellige oppgave som ble pålagt ham av Den velsignede skjønnhet, overlot han i bahá'í-verdenens varetekt to chartre som siden alltid har ledet dens fremgang og utvikling. Det ene var Den guddommelige plans tavler, som Guds ord i hvert land er blitt kunngjort ved. Det andre var hans Testament, som satte i gang en prosess for å opprette administrasjonsordningen. Nå, ved utgangen av formingstidens første århundre og ved begynnelsen på en ny serie av globale planer, er den stadig raskere fremgangen for Mesterens guddommelige plan tydelig å se. Og den organiske utviklingen av administrasjonsordningen gjennom de siste hundre år demonstreres ved eksistensen av det brede tilbudet av institusjoner og organer, fra internasjonalt til lokalt nivå, som kanalisere troens ånd og veileder og støtter det verdensomspennende bahá'í-samfunns bestrebelser. Pakten som 'Abdu'l-Bahá var midtpunktet for, fortsetter å være en uinntagelig festning. Vi gleder oss over hvordan Pakten orienterer hver troende hen mot en felles oppgave, samtidig som den bevarer en dynamisk enhet som kultiverer et stadig voksende samfunn dannet av de trofaste.

Når vi tenker dypt over Mesterens person, finner vi oss slått av undring over den altomsluttende myndighet som ledsaget hans uuttømmelige tålmodighet og forståelse, over hvor skarp hans visdom var i enhver sammenheng, over hvor uendelig mildt hans vesen var, og over hans ubegrensede kjærlighet som kan merkes av enhver sjel som ikke har stengt seg inne. Men enhver tilskyndelse til å hylle hans makeløse egenskaper begrenses av minnet om at han aldri søkte ros eller verdslig anerkjennelse. Og derfor kjenner vi oss nødsaget til å bevitne: 'Abdu'l-Bahá, alle våre hjerters elskede. Ditt alt var tjeneste – en tjeneste som var «fullstendig, ren og ekte, solid

grunnfestet, varig, innlysende, uttrykkelig åpenbart og ikke underlagt noen som helst fortolkning». De ord som måtte gjenstå, sparer vi til et løfte om troskap mot deg, til vårt løfte om å opprettholde den Pakt som du «forkynte, kjempet for og stadfestet», til vårt helhjertede uttrykk for troskap mot din tidløse veiledning og utlegning, til dine glødende bønnfallelser og formaninger. Dette samme løfte kommer til uttrykk i bahá'í-verdenens standhaftige, strevsomme anstrengelser for å gjennomføre den oppgave som vi på denne tid er betrodd. Å se at dette samfunn bestreber seg på å etterleve ditt eksempel, maner frem for oss disse ord fra deg:

O venner! Lovet være Gud for at den guddommelige enhets banner er blitt heist i hvert et land og abhá-rikets melodi har lydt på alle hold. Den hellige seraf fra skaren i det høye istemmer ropet «Yá Bahá'u'l-Abhá!» midt i hjertet av verden, og kraften i Guds ord ånder sant liv inn i tilværelsens legeme.

Derfor, o trofaste venner, sømmer det seg for dere alle å slutte seg til 'Abdu'l-Bahá i tjeneste for Guds Sak og i trelldom for hans guddommelige terskel. Om dere skulle bli hjulpet til å oppnå en slik uforlignelig gave, vil hele verden om ikke lenge få motta Guds strålende herlighet, og menneskehetens etterlengtede enhet vil bli åpenbart i den største skjønnhet og ynde midt i hjertet av verden. Dette er 'Abdu'l-Bahás kjæreste ønske! Dette er de trofastes største lengsel! Måtte herlighetenes herlighet hvile over dere.